

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **nezl. I. H.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Poděbradská 173/5, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2023, č. j. 6 A 104/2023-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[2] Tímto rozsudkem městský soud vyhověl žalobě na ochranu před nezákonným zásahem stěžovatele spočívajícím v tom, že dne 12. 7. 2023 žalobci vrátil jako nepřijatelnou jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lex

Ukrajina“), neboť žalobce požádal o udělení dočasné ochrany nebo ji získal v jiném členském státě Evropské unie, a to konkrétně na Slovensku, jak stěžovatel ověřil prostřednictvím společné platformy pro výměnu informací (*Temporary Protection Platform*).

2. Rozhodnutí městského soudu

[3] Proti vrácení žádosti o dočasnou ochranu se žalobce bránil zásahovou žalobou. V ní potvrdil, že požádal o poskytnutí dočasné ochrany v České republice poté, co mu již dříve – dne 19. 9. 2022 – byla dočasná ochrana udělena na Slovensku; zde žalobce společně s matkou pobýval až do prosince 2022, kdy odjeli zpět na Ukrajinu a o prodloužení dočasné ochrany nepožádali. V dubnu 2023 žalobce úspěšně složil přijímací zkoušky na střední školu v České republice; v dané době zde pobýval jako držitel biometrického pasu v rámci bezvízového styku. Do České republiky pak žalobce znovu přicestoval a požádal o dočasnou ochranu. Stěžovatel mu však tuto žádost vrátil jako nepřijatelnou, ačkoli v době jejího podání již nebyla dočasná ochrana na Slovensku platná.

[4] Městský soud žalobě vyhověl a určil, že zásah stěžovatele spočívající v tom, že dne 12. 7. 2023 vrátil žalobci žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný (výrok I.); zároveň městský soud zakázal stěžovateli pokračovat v porušování žalobcových práv a přikázal mu, aby obnovil stav před vrácením žalobcovy žádosti o dočasnou ochranu (výrok II.).

[5] S odkazem na judikaturu – zejména rozsudek městského soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79 – konstatoval městský soud, že soudní výluka v § 5 odst. 2 lex Ukrajina je v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně s čl. 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále též „směrnice o dočasné ochraně“). Proto soudní výluku neaplikoval a přistoupil k posouzení žaloby, kterou shledal důvodnou. Dle názoru městského soudu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina nelze aplikovat pro rozpor s unijním právem, protože jimi český zákonodárce rozšířil taxativní výčet důvodů, pro které lze vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany podle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Mezi důvody pro vyloučení z dočasné ochrany dle směrnice o dočasné ochraně nespadá to, že žadatel o dočasnou ochranu požádal či mu byla udělena v jiném členském státě.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Rozhodnutí městského soudu stěžovatel napadl kasační stížností z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel je toho názoru, že institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu není v rozporu s unijním právem, resp. pokrývá situace, které nejsou ve směrnici o dočasné ochraně výslovně upravené, ačkoli v praxi nutně vznikají (např. právě situace, kdy o dočasnou ochranu usiluje osoba, která již dočasnou ochranu získala v jiném členském státě

pokračování

nebo o ni tamtéž požádala). Podle stěžovatele institut nepřijatelnosti neodporuje unijnímu právu, ale doplňuje ho v tom smyslu, aby byly eliminovány pokusy o opakované podávání žádostí o dočasnou ochranu v různých členských státech EU. Měl-li městský soud opačný názor, měl podle stěžovatele předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU (SDEU). S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Nesouhlasil s argumentací stěžovatele a upozornil mj. na výklad Evropské komise, jakož i praxi jiných států vycházející z toho, že registrace v jednom členském státě EU nebrání udělení dočasné ochrany v jiném členském státě.

4. Přerušení řízení a další podání účastníků

[9] Nejvyšší správní soud (NSS) při projednávání věci zjistil, že usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, osmý senát NSS přerušil řízení o kasační stížnosti řešené v dané věci a předložil SDEU následující předběžné otázky:

1. *Brání čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, a to i s ohledem na dohodu členských států, že nebudou uplatňovat čl. 11 této směrnice, takové vnitrostátní právní úpravě, podle které je nepřijatelná žádost o povolení k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany, jestliže cizinec požádal o povolení k pobytu v jiném členském státě nebo jestliže mu bylo povolení v jiném členském státě již uděleno?*
2. *Má osoba požívající dočasné ochrany podle směrnice Rady 2001/55/ES právo na účinný prostředek nápravy před soudem podle čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie proti neudělení povolení k pobytu členským státem ve smyslu čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES?*

[10] Osmý senát NSS tak učinil, neboť měl pochybnost, zda je § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina v souladu se směrnicí o dočasné ochraně. Dle osmého senátu je podstatná také otázka, zda je vyloučení soudního přezkumu postupu spočívajícího ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti v souladu s unijním právem. Vzhledem k relevanci rozhodnutí SDEU o předložených předběžných otázkách pro posouzení kasační stížnosti podané v nyní posuzované věci NSS usnesením ze dne 22. 2. 2024, č. j. 5 Azs 247/2023-25, rozhodl o přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] V době, kdy bylo řízení přerušeno, vydal Nejvyšší správní soud v jiné věci rozsudek ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, č. 4652/2025 Sb. NSS, v němž upozornil, že aplikace § 5 odst. 1 písm. c) ani d) lex Ukrajina není vůbec namístě, pokud žadatel nepožívá dočasnou ochranu v jiném členském státě EU ani v jiném členském státě neběží řízení o jeho žádosti. Desátý senát NSS připustil, že text zákona umožňuje dva možné výklady, a to (i) „*jakmile už jednou cizinec požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě nebo jakmile mu jiný členský stát ochranu udělil, už nikdy nemůže podat žádost v ČR*“ (výklad zastávaný rovněž v projednávané věci stěžovatelem), nebo (ii) „*požádal-li cizinec o dočasnou ochranu v jiném*

členském státě a řízení o této žádosti stále běží (zatím o ní nebylo rozhodnuto) nebo byla-li mu ochrana v jiném členském státě udělena a stále trvá, (ještě) nemůže podat žádost v ČR“.

[12] Jelikož důvodová zpráva nepřispěla ke zjištění záměru zákonodárce, Nejvyšší správní soud hledal v uvedeném rozsudku východiska, na jejichž základě by bylo možné přiklonit se k jednomu z těchto výkladů. V bodě [29] tohoto rozsudku vysvětlil, že „účelem § 5 odst. 1 písm. c) a d) je procesně zabránit tomu, aby o žádosti téhož cizince běželo současně řízení i v dalším členském státě než v ČR (resp. aby se ve dvou různých členských státech vedlo řízení o tomtéž), nebo aby byla cizinci poskytována dočasná ochrana v ČR a v dalším členském státě zároveň. Tedy zabránit nežádoucímu zdvojení ochrany, která by měla být poskytována vždy jen v jednom členském státě (srov. čl. 11, 15 a 26 směrnice 2001/55/ES a bod 16 odůvodnění prováděcího rozhodnutí Rady). Smyslem těchto ustanovení zákona naopak nemá být ‚jednou provždy‘ zabránit cizincům, kteří v minulosti byt jen podali žádost v jiném členském státě, požádat o udělení dočasné ochrany v ČR poté, co řízení o žádosti jinde už neběží (cizinci by např. vzali svou žádost zpět nebo jim jiný členský stát dočasnou ochranu nakonec neudělil) nebo co jim už dočasná ochrana jinde poskytována není.“. V těchto případech tedy podle citovaného rozsudku NSS nebylo třeba vyčkávat na rozhodnutí SDEU o položených předběžných otázkách.

[13] Vzhledem k tomu, že v nyní posuzované věci bylo sporné, zda žalobci je poskytována dočasná ochrana jinde, resp. zda v době posuzování jeho žádosti stále trvá oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany na Slovensku (viz výše), nebylo možné tuto věc bez dalšího podřadit pod případy vymezené v citovaném rozsudku NSS č. j. 10 Azs 151/2024-28, a tedy bylo naopak nutné vyčkat rozhodnutí SDEU o předběžných otázkách. SDEU následně vydal rozsudek ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, jímž na shora uvedené předběžné otázky odpověděl takto:

1. *Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.*
2. *Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.*

pokračování

[14] S ohledem na odpadnutí překážky, tedy vydání rozhodnutí SDEU o předběžných otázkách, NSS v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s. v usnesení ze dne 5. 3. 2025, č. j. 5 Azs 274/2023-31, vyslovil, že v řízení o kasační stížnosti stěžovatele se pokračuje.

[15] V souvislosti s rozsudkem SDEU ve věci *Krasiliva* stěžovatel svoji kasační stížnost doplnil. Poznamenal, že závěry uvedeného rozsudku nelze vztáhnout na případ žalobce, u něhož k vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě došlo. Proto by mu podle stěžovatele v dalším členském státě povolení k pobytu vydáno být nemělo. Jestliže některé členské státy EU postupují opačně a pobytové oprávnění vydávají, jde o jejich vlastní rozhodnutí, k němuž jsou oprávněny podle čl. 3 odst. 5 směrnice o dočasné ochraně, jenž umožňuje přijmout vstřícnější úpravu; to ovšem Českou republiku nikterak nezavazuje a podle stěžovatele je jeho kasační stížnost – i po vydání zmíněného rozsudku SDEU – důvodná.

[16] V reakci na toto doplnění žalobce sdělil, že kasační stížnost naopak považuje i nadále za nedůvodnou. Dle jeho názoru totiž právo žadatele zvolit si, v jakém členském státě bude dočasné ochrany požívat, zůstává nedotčeno. V případě přemístění do jiného členského státu by však původně udělená dočasná ochrana, resp. povolení k pobytu mělo zaniknout a dotyčné osobě by měl nově pobytové oprávnění udělit ten členský stát, do něhož se přemístila.

5. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu, je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, a jedná za něj pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie. Poté NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejprve ve stručnosti k výluce soudního přezkumu v případě vrácení nepřijatelné žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 2 lex Ukrajina. Tato výluka je v rozporu s primárním unijním právem (čl. 47 Listiny základních práv a svobod EU), jak v odpovědi na druhou předběžnou otázku odpověděl Soudní dvůr. Ten potvrdil, že právo na získání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany je (pro oprávněné vysídlené osoby) právem zaručeným unijním právním řádem. Každá osoba, které se tohoto práva domáhá, tedy musí mít právo na účinný prostředek nápravy před soudem. Městský soud tudíž postupoval správně, pokud uvedené ustanovení lex Ukrajina v posuzované věci neaplikoval a žalobu neodmítl, ale naopak ji podrobil věcnému přezkumu. V něm dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí – byť je třeba argumentaci

městského soudu do určité míry korigovat, a to ve světle rozsudku SDEU *Krasiliva*, jakož i navazující judikatury NSS (viz dále).

[20] Podstatou věci je otázka, zda je v rozporu s unijním právem institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu aplikovaný s poukazem na § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina, který stanoví následující: „Žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže

- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
- d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie“ (pozn. důraz přidán NSS).

[21] Citované ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) lex Ukrajina, jež umožňuje odmítnutí, resp. vrácení žádosti jako nepřijatelné v případě běžícího řízení v jiném členském státě, je v daném ohledu rozporné s unijním právem; to je zřejmé z odpovědi SDEU na první z položených předběžných otázek, jakož i související argumentace v odůvodnění rozsudku *Krasiliva* (bod 29.).

[22] Totéž potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, ve kterém se závěry rozsudku *Krasiliva* velmi pečlivě zabýval; v podrobnostech lze odkázat na celé odůvodnění rozsudku, v němž NSS mj. připomněl, že základním východiskem, z něhož SDEU dovodil, že nelze žádost vrátit jako nepřijatelnou v situaci, kdy již byla obdobná žádost podána v jiném členském státě, bylo to, že dočasná ochrana byla udělena už prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382. Tím byly členským státům EU uloženy povinnosti ve vztahu k osobám požívajícím dočasné ochrany podle kapitoly III směrnice o dočasné ochraně, zejména povinnost zajistit jim povolení k pobytu.

[23] V této souvislosti NSS v odůvodnění rozsudku č. j. 5 Azs 273/2023-27 dále konstatoval, že „čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně nelze ve světle rozsudku Soudního dvora *Krasiliva* vykládat jinak, než že členský stát je povinen udělit povolení k pobytu každé vysídlené osobě požívající dočasné ochrany, která v danou chvíli nedisponuje povolením k pobytu v jiném členském státě. Pokud totiž Soudní dvůr považuje existenci dočasné ochrany a s ní související nárok na pobytové oprávnění za natolik zásadní, že ani běžící řízení o žádosti o povolení k pobytu v jiném členském státě (které jistě k udělení povolení k pobytu v jiném členském státě vést může) nepředstavuje dostatečný důvod pro vrácení žádosti jako nepřijatelné, tím spíše nelze povolení k pobytu (a dokonce samotné věcné posouzení žádosti) odeprít osobě požívající dočasnou ochranu v situaci, kdy této osobě žádné jiné povolení k pobytu aktuálně (v době posuzování její žádosti správním orgánem) nesvědčí, byť jí bylo v minulosti v jiném členském státě uděleno. Není přitom relevantní, zda dřívější povolení k pobytu zaniklo z důvodu plynutí času nebo jiného důvodu stanoveného vnitrostátním právem daného členského státu (např. proto, že se ho držitel vzdal) či bylo z určitého důvodu v tomto státě zrušeno. Podstatné je, že daná vysídlená osoba splňující podmínky prováděcího rozhodnutí Rady (a tedy požívající dočasné ochrany), která má na celé období trvání ochrany nárok na zajištění povolení k pobytu, aktuálně žádným takovým povolením nedisponuje“ (bod [25]).

pokračování

[24] Právě citovaná pasáž je podstatná pro posouzení případu žalobce. Ten totiž v žalobě uvedl, že aktuálně žádným pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany nedisponuje, jakkoli mu bylo dříve uděleno na Slovensku. Vysvětlil, že si zde povolení k pobytu neprodloužil, protože mu zaniklo plynutím času, což se snažil osvědčit k žalobě připojeným potvrzením, podle něhož byl žalobci pobyt na Slovensku udělen od 19. 9. 2022 do 4. 3. 2023. Přesto mu stěžovatel žádost vrátil jako nepřijatelnou, protože prostřednictvím platformy pro výměnu informací (*Temporary Protection Platform*) zjistil, že žalobce byl 19. 9. 2022 jako držitel dočasné ochrany registrován na Slovensku.

[25] K tomu pátý senát NSS opět ve shodě se závěry svého rozsudku č. j. 5 Azs 273/2023-27 (srov. zejm. bod [43]) připomíná, že správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států *Temporary Protection Platform*. Tento systém představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Na rozdíl od veřejných rejstříků (viz zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů) však na něj nelze vztahovat princip materiální publicity.

[26] Žadatel tedy musí mít možnost se již před správním orgánem k tomu, že je veden v daném systému jakožto držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, vyjádřit a případně zpochybnit, že takovým povolením skutečně disponuje. Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo, neboť jeho žádost mu byla bez dalšího vrácena jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, což nelze akceptovat.

[27] I když SDEU nevyloučil odepření udělení pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu existence téhož oprávnění v jiném členské státě EU, z jeho výkladu čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně vyplývá, že k tomuto účelu nelze použít procesní institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina. Naopak, i v případě, že správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je registrován v systému *Temporary Protection Platform* jako držitel pobytového oprávnění v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá. Právě to je sporné v případě žalobce, jehož žádost o dočasnou ochranu nebylo možno vrátit jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina.

[28] To ostatně potvrzuje i další navazující judikatura – viz rozsudky prvního senátu NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42, v nichž jsou pro přehlednost shrnuty některé modelové situace, které mohou v praxi nastat, takto:

- Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu,

že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina pro jeho neslučitelnost s unijním právem. Žádost bude nutně věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

- Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba *obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě* a toto pobytové oprávnění *je stále platné a trvá*. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, ale žádost bude nutno věcně projednat. V rámci projednání stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě.

[29] S ohledem na výše uvedené je jasné, že vrácení žádosti žalobce jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) lex Ukrajina nemůže obstát a městský soud nepochybil, pokud podané žalobě vyhověl a přikázal stěžovateli, aby nepokračoval v zásahu a obnovil stav před vrácením žádosti žalobce – ten totiž jako držitel dočasné ochrany podle prováděcí rozhodnutí Rady má právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu EU, přičemž předpokladem pro vydání pobytového oprávnění v tomto členském státě (České republice) je ukončení pobytového oprávnění vydaného v původním hostitelském členském státě (Slovensku); srov. blíže bod [78] odůvodnění obou zmíněných rozsudků NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42).

6. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud neshledal podanou kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by žalobci v souvislosti s řízením o kasační stížnosti jakékoli náklady vznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal. Pokud jde o Organizaci pro pomoc uprchlíkům, která žalobce v řízení o kasační stížnosti zastupovala, pro úplnost je třeba poznamenat, že tato nemá právo na odměnu za zastupování (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008-79) a soud jí nemohl přiznat ani požadovanou náhradu hotových výdajů danou paušální částkou podle advokátního tarifu (viz *mutatis mutandis* rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS); soud v tomto směru musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení mu bylo prokázáno, což se v tomto případě nestalo.

pokračování

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. dubna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu